

Gymnasiebridge

Hans-Bertil, eller HB som alla kallar honom, har en vision: Att alla gymnasieskolor i Göteborg ska ha en egen bridgeförening. Han driver nu en på anrika Hvitfeldtska gymnasiet.

TEXT & FOTO: SARA WRIGE, GÖTEBORG

Visionen är att alla gymnasieskolor i Göteborg ska ha en bridgeförening. ”Och sen ordnar vi gymnasiemästerskap i bridge som Hvitfeldtska vinner.”

Så säger Hans-Bertil Åström, eller HB som alla kallar honom.

– Det var bara när jag var liten och hade gjort något dumt som någon kallade mig ”Hans-Bertil”. Ja, och så nu på bridgeklubben, för då läser de namnet i Bridgematen.

Dagen innan mitt samtal med HB har jag besökt bridgeföreningen på Hvitfeldtska gymnasiet i centrala Göteborg. När jag kommer dit är det redan några som spelar en giv i korridoren, men så kommer vi in i klassrummet. De rektangulära borden möbleras snabbt om till spelbord, fram kommer brickor, budlådor och vetelängder. Fikat är viktigt, har HB berättat.

Jag är ju där för att skriva, men när vi börjar är sex ungdomar på plats, så jag hoppar in vid ett bord och Lena Johansson (Ulricehamns BK) som är där och stöttar hoppar in vid ett annat bord. Upp med brickor – och så är vi igång.

– Brukar ni prata under eller efter brickorna? frågar jag.

– Vi analyserar efter, får jag till svar.

”Bridge är beroendeframkallande”, säger Max Bylund (mitten).
T v Anton Maskinen och t h Ivan Marmgren..

– Brickorna är från igår kväll, säger HB, så man kan se hur andra spelade dem då.

Det är livligt och mycket prat och skratt. På första brickan hamnar motståndarna i 4♠ och Isak och jag tar en bet. Efteråt pratar vi om svaga tvåöppningar, stigande budgivning och fjärde färg. Spelarna är pigga på att analysera; de verkar tycka att det är minst lika roligt att prata bridge som att spela bridge. Och det är ju lätt att känna igen sig i.

Efter några brickor bryter jag ändå in

och får möjlighet att ställa några frågor till Vincent Engström och Isak Spjuth vid mitt bord.

Hur kom det sig att ni började?

– HB pratade med min mattelärare Jenny, som berättade för mig att detta skulle börja och då hakade jag på, berättar Isak.

– Jag läste om det i ”Vklass”, vår skolkommunikation, och så kom jag och min partner hit. Sen drog vi med oss några till, säger Vincent.

Han fortsätter:

– Jag trodde att det var ett turspel, så jag blev positivt förvånad när det inte var så. En timme innan vi gick hit första gången läste vi om bridge på Wikipedia och såg att ”typ det här är ju skitkomplicerat”; det är kul!

Vad gillar ni med bridge?

– Jag gillar samarbetet med partnern, säger Isak, och så är det socialt och något roligt att göra.

– Jag gillar brädspel, säger Vincent, gärna logiska strategispel, och då gillar jag detta.

– Jag gillar också brädspel säger Isak. Kanske inte riktigt lika mycket som du, säger han med ett leende till Vincent, men ändå väldigt mycket.

Här förvirrar vi oss lite i vilka brädspel

FAKTA HVITFELDTSKA GYMNASIET

Hvitfeldtska gymnasiet är Göteborgs största och äldsta gymnasieskola. Skolan har sitt ursprung dels i en barnskola bildad 1623, dels i ett gymnasium 1647. Här satsar man särskilt på profileringar inom naturvetenskap, matematik, försäljning och service, ekonomi, språk och musik. På Hvitfeldtska ger International Baccalaureate, IB, med sitt diplomprogram tillsammans med en fransk och tysk sektion, skolan en internationell atmosfär.

Källa: Wikipedia och Göteborgs Stad

vi tycker om, men återkommer till bridgen.

Vad vill ni med bridgen?

– Det är väl lite oklart, säger Vincent. Mest är det kul, men jag vill också bli bättre. Jag vill gärna tävla, men jag är kanske inte riktigt redo ännu.

Isak håller med:

– Jag spelar för att det är kul och det är kul att bli bättre. Vi bjuder också mycket på *Cuebids*, det är superkul. Det är spännande att se vad andra har gjort.

– Jag gillar ändå mer när man ser varandra, säger Vincent.

Men nu får det vara färdig-pratat för vi är alla sugna på nästa bricka. Det är som om vi redan från början är inne i ett slags flow där nästa bricka inte kan komma tillräckligt fort. Vincent måste gå iväg. Någon annan kommer. Vid bordet bredvid diskuteras system, några är intresserade av stark klöver. Någon till kommer. Var får denne plats? Men nån annan måste gå, så det ordnar sig snabbt. Ett tag är vi tre bord.

HB (runda bilden) ber mig sitta vid ett av borden och stötta om det behövs. Alla har kort i händerna och budgivningen är igång. På tavlan har HB skrivit upp hur man räknar honnörspoäng, hur många poäng man ska ha för att öppna och bjuda utgång.

En av spelarna vid bordet är Max Bylund, som spelat ett tag och hjälper de andra som är lite nyare. Det spelas 3♥ -1, sen en högfärgsutgång som går hem på en mask och sen 3NT som står som ett segel efter ett modigt inkliv med 1NT.

När vi får tid att prata visar det sig att två av spelarna är där för första gången, en för andra och Max har spelat "lite mer på riktigt sen sommaren".

Alla är överens om att det är kul.

Ivan Marmgren hade hört talas om bridge, men det hade varken Max eller Anton Maskinen gjort tidigare. Anton är här för första gången.

– Jag gillar kortspel generellt, och jag gillar när det är mycket strategi, så detta verkar kul, säger Anton.

– Det är beroendeframkallande, säger Max med ett stort leende. Det är kul att vi har fått in några fler hit.

Första tävlingen

Tisdagen före höstlovet var det en täv-

Tänker man mer än 10 sekunder blir man kallad för "grandma".

MAX BYLUND

ling. Då var Ivan med för första gången.

– De förklarade ju lite först hur det funkade, och sen kunde vi spela och tävla. Vi förlorade. Vi fick noll poäng på de flesta brickorna.

Max berättar att han brukar spela på BBO med kompisar.

– Där blir man kallad för "grandma" om man tänker mer än 10 sekunder.

– Vad är BBO? frågar någon.

Jag tar upp telefonen och visar samt tipsar om BridgeMaster-problem på nybörjarnivå, vilket jag tänker är ett bra ställe att börja på om man bara har varit en eller två gånger på bridgeklubben på skolan.

När jag lämnar skolan några timmar senare är huvudet fullt av bridge. Nästa dag ringer jag upp HB.

– Jag började spela när jag var i 25-årsåldern. Vi var ett gäng kompisar som köpte några böcker och läste och sen delade vi ut kort och spelade. Det funkade. Men det var inte lika roligt att möta andra, för då tyckte jag det var lite taskig stämning vid bordet. Sen var det några av mina bridgekompisar som fick barn

och några flyttade, så det blev inte mer spel för mig. För några år sedan tog jag upp bridgen igen. Två av mina gamla kompisar, som aldrig slutade, tjatade lite på mig, att nu när jag var pensionär så var det ju dags. Så jag gick en nybörjarkurs. För snart två år sedan var jag igång och tävlingsspelade på klubben.

– Sen har jag hjälpt till lite med rekrytering i Göteborg. Eftersom jag har jobbat som lärare på Hvitfeldtska och varit ansvarig för spetsprogrammet i matte där, så tänkte jag att det skulle passa de här ungdomarna. Så i våras tog jag kontakt med skolan och så drog vi igång.

– Jag har jobbat på att det ska bli en skolförening. Det är smidigt att de kan komma direkt efter skolan. Alla gymnasieskolor borde ha en bridgeförening! Jag har pratat med en mattelärare på Lindholmen och han skulle eventuellt dra igång något. Lars-Anders Callenberg i Varberg är ju också mattelärare, och gör ju ett fantastiskt arbete där. Det är nog ännu enklare att dra igång något om man är aktiv lärare.

– Några av ungdomarna har spelat sen i våras och de drar med sig fler. Det är viktigt att det är folk från alla årskurser och inte bara från mattespetsprogrammet.

Berätta om tävlingen ni hade för två veckor sedan.

– Det var en av ungdomarna som tog initiativ till den och bjöd in. Alla kunde vara med, även om man inte spelat innan. "Vi lär er snabbt", sa han. Vi blandade och gav och sen sparade vi brickorna och skickade runt dem. Sedan räknade vi ut ett resultat på slutet.

– Det är jättekul att lära andra spela. Är de med här i skolföreningen så lär de sig ju mycket själva. De läser på och kollar upp saker. De kör stenhårt. Och så länge de hittar vägar framåt så står jag inte i vägen.

– Det är så roligt med ungdomarna. De vill verkligen förstå; de gillar att diskutera. Och det går ju in fort som tusan i skallen på dem.

Lena Johansson stöttar Isak Spjuth.